

Arrest

nr. 63 334 van 17 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. UZIEBLO, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 22 april 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker 29 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord 10 mei 2011.

1.3. Op 19 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 mei 2011 per drager ter kennis gebracht.

“ A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van al-Huwayr, Basra. U zou een sjiïet zijn, van Arabische origine en tot de stam 'al-Helou' behoren. U zou gehuwd zijn en één zoon hebben. In de zomer van 2004 zou u zijn ontvoerd, vermoedelijk door jaysh al-Mahdi (het Mahdi-leger). Nadat uw familie losgeld betaalde, zou u ongeveer tien dagen na uw ontvoering zijn vrijgelaten. In augustus of september 2006 zou u opnieuw zijn ontvoerd. Ook deze keer vermoedt u dat het Mahdi-leger achter de ontvoering zat. Ditmaal zou u vijf of zes dagen later, na het betalen van losgeld, zijn vrijgelaten. Begin 2008 zouden u en uw neef H.(...) onderweg naar Basra, net als vele andere voorbijgangers, zijn tegengehouden door gemaskerde en gewapende leden van de stam Bani Saqin. Nadat een verantwoordelijke van hen jullie identiteitsdocumenten zag, zou hij één van de anderen hebben opgedragen u en uw neef te doden. Uw neef zou effectief gedood zijn, maar ze zouden uiteindelijk hebben beslist u toch te laten leven. Nadien zou uw stam uit wraak iemand van de Bani Saqin stam hebben gedood en zou het conflict tussen de stammen verder zijn geëscaleerd. U zou een maand na de dood van uw neef Irak hebben verlaten en in april 2008 asiel hebben aangevraagd in Nederland. U zou een "d status" (categoriale bescherming) hebben bekommen, maar deze zou u zijn ontnomen in mei 2009. Daarop zou u bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten waarop u zou hebben gekozen om met IOM terug te keren naar Irak. Intussen zou uw vader in 2009 Irak hebben verlaten omwille van de actuele situatie en het conflict tussen uw stam en de Bani Saqin. Op 1 december 2010 zou u terug in Irak zijn aangekomen. Eind december zou u een dreigbrief vanwege onbekenden hebben ontvangen waarin geschreven stond dat u ofwel moest vertrekken ofwel meewerken. Eind januari zou u een tweede dreigbrief, met kogel, hebben ontvangen. Ditmaal was de brief ondertekend door "dawlat al-iraq al-islamiya" (de Islamitische Staat Irak). De brief stelde dat u een spion en verrader bent en dat u, indien u niet met hen wilt samenwerken, zou gedood worden. U zou naar de politie zijn gegaan om klacht in te dienen, maar zij konden niets voor u doen. Op 16 februari 2011 zouden onbekenden uw huis hebben beschoten en vervolgens in brand hebben gestoken. Uw jongste broer Muhammad zou hierbij om het leven zijn gekomen. U zou uw echtgenote en zoon naar vrienden in Nasiriya hebben gebracht om hen veilig te stellen. Zelf zou u na twee weken zijn teruggekeerd naar Huwayr en bij uw ouders die in het huis naast het uwe wonen, zijn ingetrokken. Van daaruit zou u uw vertrek uit Irak hebben geregeld en op 21 april zou u via de luchthaven van Bagdad Irak hebben verlaten. Op 22 april 2011 kwam u aan in België en vroeg u hier asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de identiteitskaarten van u (2008), uw echtgenote en zoon, de nationaliteitsbewijzen van u (2005) en uw echtgenote, uw huwelijksakte, het geboortecertificaat van uw zoon, uw boardingpasses van uw reis op 30 november 2010 van Nederland naar Amman, uw aanvraag bij IOM om terug te keren naar Irak (dd.25/10/10), de overlijdensakte van uw broer M.(...) (dd. 16/2/2011) en een attest van de politie in Basra omtrent de aanval op uw huis.

B. Motivering

U verklaart Irak te hebben verlaten in 2011 omwille van uw problemen met "dawlat al-iraq al-islamiya" nadat u was teruggekeerd vanuit Nederland. Er dient echter te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd dat u actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Er rijzen immers ernstige twijfels met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw vrees.

Zo blijken uw verklaringen over de dood van uw broer niet overeen te stemmen met de inhoud van diens overlijdensakte. Zo verklaart u dat uw huis werd aangevallen tussen 10 en 11 uur 's ochtends. Uw broer zou geraakt zijn en door jullie naar het ziekenhuis van Mudayna zijn gebracht. Daar zou uw broer in de namiddag zijn overleden (CG p.16-17). In de overlijdensakte staat daarentegen dat uw broer thuis is overleden, om 9u. Bovendien is het opmerkelijk dat de overlijdensakte voor het moment van overlijden geen precieze datum van het overlijden opgeeft, maar alleen 'dinsdag, tweede maand, 2011'. Des te meer bevreemdend is het feit dat de datum die u opgeeft voor het overlijden, namelijk 16 februari 2011, een woensdag is, en dus geen dinsdag zoals aangegeven in de akte. Dergelijke discrepanties tussen uw verklaringen en de inhoud van uw documenten doen ernstige twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen vluchtrelaas.

Verder blijken ook uw verklaringen over het moment waarop u bij de politie aangifte deed van de aanval op uw huis, onsamenhangend te zijn. U verklaarde aanvankelijk dat u onmiddellijk na de aanval aangifte bent gaan doen bij de politie. U geeft aan dat de datum op het document staat neergeschreven (CG p.4). Later beweert u echter dat u pas naar de politie bent gegaan nadat u, twee weken later, was teruggekeerd uit Nasiriya. Gevraagd of u al eerder naar de politie was gegaan, rept u met geen woord over een eerdere aangifte bij de politie (CG p.17-18). Bovendien blijkt op het attest geen datum te zijn weergegeven.

Ook uw verklaringen over de duur van uw verblijf bij uw ouders in Huwayr nadat u uw gezin had ondergebracht in Nasiriya kloppen niet. Zo verklaart u dat u na 16 februari eerst twee weken in

Nasiriya en vervolgens twee weken in Huwayr verbleef. Van daaruit zou u dan Irak hebben verlaten (CG p.5-6). Dit klopt echter niet daar u pas op 21 april Irak zou hebben verlaten (CG p.6). Wat er ook van zij, het feit dat u, na meermaals te zijn bedreigd, terugkeert naar uw woonplaats om nog anderhalve maand bij uw ouders (die in het huis naast het uwe wonen), te verblijven, spreekt de door u ingeroepen vrees tegen. U verklaart weliswaar meestal binnenshuis te zijn gebleven, maar blijkt zich in die periode toch ook buitenshuis te hebben begeven (CG p.18).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u uitermate vaag blijft over de organisatie waarvan u beweert dat zij u met de dood bedreigen. U geeft op bedreigd te zijn door "dawlat al-iraq al-islamiya", maar u kan nauwelijks enige informatie over deze groepering verschaffen. Het enige wat u kan aangeven, is de alom gekende informatie dat ze terroristische acties ondernemen, moorden en dat ze tegen de Irakese regering zijn (CG p.15). U weet niet tot welke strekking deze organisatie behoort, zelfs op de vraag of het om een sunnietische of sjiitische organisatie gaat, kan u niet aangeven (CG p.15). Dat u, een sjiit, dit niet weet, is uitermate bevreemdend daar het hier gaat om een organisatie die zich duidelijk profileert als een sunnietische organisatie en gelinkt aan al-Qa'ida (informatie is toegevoegd aan het administratief dossier). Meer zelfs, het is opmerkelijk dat u, gewezen op de term "al-islamiya" in de naam, aanvankelijk niet blijkt te weten of het om een religieuze organisatie gaat. U corrigeert zich daarop weliswaar door te zeggen dat het duidelijk wel zo is gezien de naam (CG p.15). Dat u zich deze bedenking nog niet eerder had gemaakt, roept grote verbazing op. In het licht van de informatie dat "dawlat al-iraq al-islamiya" een koepelorganisatie is, is het ook zeer opmerkelijk dat u niet weet of ze samenwerken met andere organisaties (CG p.15). Verder kan u niet zeggen welke doelen "dawlat al-iraq al-islamiya" nastreeft, noch kan u enig concreet voorbeeld geven van een aanslag die door deze organisatie zou zijn opgeëist (CG p.15-16). Daarnaast is het opmerkelijk dat u geen enkele naam van de leiders van "dawlat al-iraq al-islamiya" kan opgeven (CG p.15). U heeft er tevens geen idee van hoe het logo van de organisatie eruit ziet (CG p.16). Dat u dermate vaag blijft over de organisatie van wie u vreest dat ze u zullen doden, doet twijfels rijzen of u daadwerkelijk een gegronde vrees koestert tegenover "dawlat al-iraq al-islamiya". Men kan immers verwachten dat iemand die bedreigd wordt door een organisatie, zich enige moeite zou getroosten om dergelijke basisinformatie over de organisatie in kwestie in te winnen.

Verder blijft u opmerkelijk vaag over de reden waarom u zou worden vervolgd. U verklaart niet te weten wat de reden is, u vermoedt slechts dat ze denken dat u geld hebt en weten dat u in het buitenland bent geweest (CG p.14). U heeft echter geen weet van andere personen die naar Irak terugkeerden vanuit het buitenland en hierdoor problemen kenden (CG p.14-15). Evenmin heeft u weet van andere personen die ook bedreigd werden door "dawlat al-iraq al-islamiya" (CG p.16).

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat de vluchtmotieven die u inriep voor uw vertrek uit Irak in 2008 niet meer kunnen worden beschouwd als actueel. Met betrekking tot de door u ingeroepen ontvoeringen in 2004 en 2006, waarvan u vermoedt dat het Mahdi-leger erachter zat, moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u beide malen na betaling van losgeld bent vrijgelaten. De laatste ontvoering dateert reeds van 2006 en bovendien geeft u aan dat de ontvoeringen al niet de hoofdreden waren voor uw vertrek in 2008 (CG p.7-8). U verklaart ook expliciet dat u na uw terugkeer naar Irak geen problemen heeft gekend met het Mahdi leger (CG p.10). Daarenboven weet u eigenlijk niet wie er achter de ontvoering zat. U vermoedt slechts dat dit het Mahdi leger was, maar u heeft hier geen aanwijzingen voor (CG p.7-8).

Met betrekking tot het conflict tussen uw stam en de Bani Saqin, moet worden opgemerkt dat u hieromtrent niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie te hoeven koesteren. U verklaart dat er begin 2008 een conflict is ontstaan nadat leden van de Bani Saqin uw neef hadden gedood. Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent dit conflict zeer vaag zijn. U verklaart dat meerdere stamleden van u gedood zijn. U weet echter niet of het er drie of vier zijn. Bovendien kan u, behalve de naam van uw neef, geen enkele naam opgeven van deze overleden stamleden (CG p.9). Wat er ook van zij, u kan geen enkele concrete aanwijzing geven dat u, die trouwens niet samen met uw neef werd gedood hoewel de Bani Saqin hiertoe de mogelijkheid zouden hebben gehad, persoonlijk werd gevisieerd door of gevaar liep vanwege de Bani Saqin (CG p.9). Na uw terugkeer uit Nederland zou u persoonlijk geen problemen hebben gehad met de Bani Saqin (CG p.10). Uw loutere verklaring dat uw vader omwille van het stammenconflict Irak in 2009 zou hebben verlaten, kan evenmin overtuigen dat u gevaar liep binnen dit stammenconflict. Zo kan u zelfs niet zeggen of uw vader persoonlijk werd gevisieerd in het kader van dit conflict (CG p.11).

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u de Vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin

van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische militieën het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald. In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de provincie Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Alhoewel de stad Basra in mei en augustus 2010 met enkele grote aanslagen werd geconfronteerd zijn - volgens verschillende bronnen - de Iraakse politiediensten en het Iraakse leger voldoende krachtadig om een terugkeer van de militieën tegen te gaan en de algemene veiligheidssituatie onder controle te houden (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden vastgesteld dat de door u voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie inzake uw dossier kunnen wijzigen. Met betrekking tot het attest van de politie, moet worden opgemerkt dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Het gaat om een blanco blad, zonder enige officiële hoofding. Bovendien staat er nergens een datum vermeld en heeft het document een duidelijk gesolliciteerd karakter. De overige documenten betreffen documenten die geen uitspraak doen over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Zij bevatten

gegevens omtrent de identiteit van u en uw echtgenote en zoon en omtrent uw reis van Nederland naar Amman in 2010.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de verwerende partij zich slechts beroept op enkele ogenschijnlijke tegenstrijdigheden om het volledige feitenrelaas te betitelen als ongeloofwaardig. Hij onderneemt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren en te weerleggen, met name omtrent de organisatie van dawlat al-Iraq al-Islamiyah en de reden waarom hij zou vervolgd worden. Verzoeker verduidelijkt verder dat hij de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn eerste asielaanvraag in Nederland slechts kaderde in de vraag naar zijn motieven voor deze asielaanvraag, hij de feiten niet vermeld heeft in het kader van zijn actuele vervolgingsvrees, maar deze feiten wel toelaten te begrijpen waarom hij de doodsbedreigingen van de organisatie dawlat al-Iraq al-Islamiyah zo ernstig nam en hij alles inzette op de bescherming van zijn leven en dat van zijn gezinsleden. Verzoeker besluit het eerste middel met het verwijt dat de verwerende partij zich verkeerdelijk en tegen alle feiten uit het dossier een motivering aanmeent dewelke niet strookt met de werkelijkheid.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de regels van evenredigheid en andere regels van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat er in casu geen afweging gemaakt is tussen het bestaan van enkele tegenstrijdigheden in de vorm van bepaalde data in het gehoor van verzoeker, en de sanctie hiervoor, zijnde de verwijdering van het grondgebied. Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheden te verschonen en is van mening dat het feit dat op de overlijdensakte van zijn broer en op het attest van de politie naar aanleiding van de aanval op zijn huis geen of op foutieve wijze een tijdstip of datum wordt vermeld, niet afdoende is om zijn vrees in twijfel te trekken. De geldigheid van deze documenten wordt ook niet twijfel getrokken, aldus verzoeker.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de invulling van het begrip ‘vluchteling’ van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), geeft verzoeker een theoretisch overzicht van het begrip ‘vluchteling’ en besluit hij dat de kans zeer reëel is dat wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst, hij het slachtoffer zal worden van vervolging door terroristische groeperingen dewelke een grondige haat koesteren tegenover de sociale alsook de godsdienstige groepering waarvan hij deel uitmaakt.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkele wijze enige pertinente appreciatie heeft gegeven omtrent het gemotiveerde verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft een overzicht van de bepalingen aangaande de subsidiaire beschermingsstatus en merkt op dat uit diverse verklaringen blijkt dat personen die gevisieerd worden door de in de regio aanwezige terroristische, fundamenteel religieuze organisaties of rebellengroeperingen blootgesteld worden aan ernstige bedreigingen en aan willekeurig geweld gericht naar de persoon van de burger. Hij betoogt dat het feit dat één van deze organisaties verzoeker persoonlijk bedreigt waarna zijn woning beschoten en in brand gestoken werd, het persoonlijk karakter van deze bedreiging bevestigt, deze ontvoeringen en moordpartijen dermate willekeurig zijn doch in huidig geval gericht zijn op teruggekeerde vluchtelingen en verzoeker dan ook de nodige gronden aangetoond heeft om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Aan het verzoekschrift wordt een rapport van Human Rights Watch ‘*A Face and a Name, Civilian Victims of Insurgent Groups in Iraq*’ van oktober 2005 toegevoegd.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over de dood van zijn broer niet overeenstemmen met de inhoud van diens overlijdensakte, (ii) zijn verklaringen over het moment waarop hij bij de politie aangifte deed van de aanval op zijn huis

onsamenhangend zijn, (iii) zijn verklaringen over de duur van zijn verblijf bij zijn ouders in Huwayr nadat hij zijn gezin had ondergebracht in Nasiriya niet kloppen, (iv) het feit dat hij na verschillende bedreigingen terugkeert naar zijn woonplaats om nog anderhalve maand bij zijn naast hem wonende ouders te verblijven, zijn ingeroepen vrees tegenspreekt, (v) hij uitermate vaag blijft over de organisatie waarvan hij beweert dat ze hem met de dood bedreigen, (vi) hij opmerkelijk vaag blijft over de reden waarom hij zou worden vervolgd, (vii) de vluchtmotieven die hij inriep voor zijn vertrek uit Irak in 2008 niet meer als actueel kunnen worden beschouwd en hij ook expliciet verklaart na zijn terugkeer naar Irak geen problemen te hebben gekend met het Mahdi leger, (viii) hij niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij omtrent het conflict tussen zijn stam en de Bani Saqin-stam een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren en hij na zijn terugkeer naar Irak ook persoonlijk geen problemen zou hebben gehad met de Bani Saqin-stam, (ix) er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en (x) de door hem voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007).

2.6. De Raad merkt op dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de verwerende partij. Dit onderdeel van het tweede middel kan derhalve niet worden aangenomen.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

2.8. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, wordt van hem geenszins verwacht dat hij kennis heeft van "de complexe structuur van een terroristische organisatie" zoals van de dawlat al-iraq- al-islamiya (de Islamitische Staat Irak), doch wel dat hij op eenvoudige vragen over deze organisatie kan antwoorden aangezien, zoals terecht in de bestreden beslissing opgemerkt, van iemand die bedreigd wordt door een organisatie kan verwacht worden dat hij zich enige moeite zou getroosten om basisinformatie over de organisatie in kwestie in te winnen. In casu kan des te meer verwacht worden dat verzoeker (enige) toelichting kan verschaffen over de organisatie dawlat al-iraq- al-islamiya aangezien hij in het verleden (2004-2006) reeds slachtoffer zou geweest zijn van ontvoering en geweld en het dan ook niet meer dan normaal is dat hij, indien hij de organisatie die hem in 2010/2011 bedreigt niet kent, informatie inwint teneinde het risico in te schatten. Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn broer R. in Bagdad tewerkgesteld is bij de politie zodat kan verwacht worden dat verzoeker, indien hij effectief zou zijn bedreigd door dawlat al-iraq- al-islamiya, minstens zijn broer zou gecontacteerd hebben om na te gaan met welke organisatie hij te maken heeft (CGVS, p. 12).

De vaststellingen dat verzoeker zoveel als niets weet over deze organisatie die hem tot twee keer toe zou bedreigd hebben, terwijl zijn broer bij de politie werkt in Bagdad en uit de informatie toegevoegd aan

het administratief dossier blijkt dat dawlat al-iraq- al-islamiya opgericht is in 15 oktober 2006, verantwoordelijk is voor verschillende zware aanslagen, en actief wordt bestreden door de in Irak aanwezige lokale en internationale politie- en militaire diensten, maakt dat de Raad geen enkel geloof hecht aan het relaas van verzoeker dat hij bedreigd werd/wordt door dawlat al-iraq- al-islamiya die hem twee dreigbrieven zou hebben verstuurd, zijn huis zou hebben aangevallen en zijn broer zou hebben vermoord.

Dat hij, noch zijn familie, politiek geëngageerd is, hij niet werkzaam is bij enige overheidsinstantie en hij van bescheiden komaf is, kan dan ook niet overtuigen vermits van verzoeker, ongeacht zijn afkomst en zijn bezigheden, kan verwacht worden dat hij zich informeert over de organisatie die hem ertoe brengt voor een tweede maal zijn land van herkomst en familie te verlaten.

De Raad herhaalt dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn broer tewerkgesteld was bij de politie. Daarenboven zou hij na de beweerde aanval op zijn huis op 16 februari 2011 nog tot 21 april 2011 afwisselend bij vrienden en zijn ouders verbleven hebben zodat hij nog ruimschoots de tijd en gelegenheid had om zich te informeren over de organisatie die hem zou bedreigen teneinde het gevaar voor hem en zijn familie in te schatten. Dat hij de eerste aanval niet ernstig nam kan dan ook niet als verschoning dienen voor zijn gebrek aan kennis over de organisatie die hem zou hebben belaagd. Verzoekers argument dat het niet vanzelfsprekend is een organisatie die willekeurig geweld als maatstaf hanteert te "(h)erkennen" als een religieuze organisatie van de ene dan wel de andere strekking is niet ernstig vermits het geweld in Irak sinds de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003 onder andere gestoeld is op sektarisch geweld tussen de shia en de sunni, en nogmaals, van verzoeker kan verwacht worden dat hij stappen onderneemt teneinde meer geïnformeerd te raken over die organisatie. De vaststelling dat hij dat niet heeft gedaan staat haaks op zijn voorgehouden vrees voor vervolging vanwege dawlat al-iraq- al-islamiya of enig andere terroristische organisatie.

Dat dawlat al-iraq- al-islamiya zelf vaag blijft over de reden waarom zij hem vervolgen zoals verzoeker het stelt in zijn verzoekschrift en personen die in verband gebracht worden met buitenlandse overheden tot één van de vaste categorieën van slachtoffers van deze organisatie behoren, zoals hij betoogt onder verwijzing naar het rapport van Human Rights Watch van 2005, is verder niet ter zake dienend vermits verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door dawlat al-iraq-al-islamiya werd belaagd. Overigens dient te worden vastgesteld dat de informatie van het rapport van Human Rights Watch (*'A Face and a Name, Civilian Victims of Insurgent Groups in Iraq'*) dateert van 2005 en niet kan beschouwd worden als actuele informatie. Overigens kan dienaangaande verwezen worden naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de slachtoffers van doelgericht geweld niet gewijzigd zijn en dat het vooral gaat om politici, staatsambtenaren en overheidsvertegenwoordigers, mensenrechtenactivisten en Iraki's die werken voor NGO's, bepaalde beroepscategorieën (zoals academici, journalisten, rechters en advocaten, dokters atleten en medisch personeel), Iraki's die samenwerken met de coalitietroepen of buitenlandse bedrijven, leden van de "Zonen van Irak"-beweging, leden van religieuze en etnische minderheden, soennitische en shiitische geestelijken, personen die beschuldigd worden van 'on-islamitisch' gedrag, uitbaters van muzikwinkels, vrouwen die politiek actief zijn en homoseksuelen *Subject Related Briefing – De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak – "Risk assesment 15c" van 20 december 2010*, p. 23). Nergens wordt hierin gesteld dat teruggekeerde asielzoekers een specifiek doelwit zouden zijn van terroristische organisaties.

2.9. De Raad merkt verder op dat het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en de poging om deze tegenstrijdigheden te verklaren door te stellen dat deze te wijten zijn aan stress niet kan overtuigen. Van verzoeker kan immers verwacht worden dat hij essentiële feiten en belangrijke gebeurtenissen, zoals het overlijden van zijn broer naar aanleiding van de aanslag en zij vlucht naar Nasiriya om zijn familie in veiligheid te brengen, correct naar plaats en tijd zou kunnen situeren, ongeacht de traumatische ervaring, vermits deze gebeurtenissen de onmiddellijke aanleiding zouden zijn van zijn tweede vlucht.

Het verweer dat de data of de duurtijd en/of chronologie dewelke door verzoeker werden vooropgesteld allemaal redelijk in de buurt van de werkelijkheid komen, kan dan ook niet overtuigen aangezien van hem precieze verklaringen mogen verwacht worden. Verzoekers verklaringen en de vermeldingen op de documenten liggen bovendien verre van in elkaars buurt vermits hij enerzijds verklaarde dat zijn broer om tien of elf uur 's morgens bij een aanval op zijn huis zou gewond zijn geraakt en naar het ziekenhuis zou zijn gebracht waar hij 's namiddags zou zijn overleden (CGVS, gehoor p. 16-17), terwijl anderzijds uit de overlijdensakte blijkt dat hij om 9u thuis zou zijn overleden; hij de ene keer verklaarde dat hij

onmiddellijk na de aanval op zijn huis aangifte deed bij de politie (CGVS, gehoor p. 4) en hij de andere keer stelde dat hij dit twee weken later na zijn terugkeer uit Nasiriya deed (CGVS, gehoor p. 17) en zijn verklaring op 21 april Irak te hebben verlaten (CGVS, gehoor p. 6) niet strookt met zijn verdere verklaringen dat hij na de aanval op 16 februari 2011 twee weken in Nasiriya en vervolgens twee weken in Huwayr verbleef alvorens Irak te ontvluchten (CGVS, gehoor p. 17-18). Deze verklaringen over essentiële elementen van zijn relaas zijn dermate uiteenlopend zodat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden een correct beeld te hebben geschetst van de feiten en de gebeurtenissen.

De loutere minimalisering dat het feit dat op de overlijdensakte van verzoekers broer en het attest van de politie geen of op foutieve wijze een tijdstip of datum wordt vermeld, is ook niet voldoende om de pertinente motivering te weerleggen dat het opmerkelijk is dat de overlijdensakte geen precieze datum van het overlijden geeft en dat er geen objectieve bewijswaarde aan het attest van de politie kan worden toegekend aangezien het om een blanco blad, zonder officiële hoofding gaat, er nergens een datum vermeld staat en het document een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Waar verzoeker opmerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de geldigheid van de overlijdensakte van verzoekers broer en het attest van de politie van de aangifte van de aanval op zijn huis niet in twijfel trekt, gaat hij dan ook voorbij aan bovenstaande motieven die niet toelaten objectieve bewijswaarde aan de documenten te hechten.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij slachtoffer is geworden van een aanslag door dawlat al-iraq-al-islamiya, en hij evenmin aantoonst met coherente verklaringen en objectieve bewijzen dat hij en zijn familie slachtoffer zijn geworden van geweld gepleegd door "lokale terroristische organisaties".

2.10. Waar verzoeker in het kader van zijn theoretische uiteenzetting over de invulling van het begrip 'vluchteling' in de zin van het vluchtelingenverdrag stelt dat hij behoort tot de "*groep van personen die op enigerlei wijze worden in verband gebracht met de buitenlandse (bezettende) overheden*" die tot de vaste slachtoffers van lokale terroristische organisaties behoren, alsook dat zijn vervolgingsvrees mogelijks religieus getint is daar sjiieten a priori als 'spionnen' en 'verraders' worden beschouwd, merkt de Raad op dat verzoeker de vervolgingsfeiten en zijn vrees voor vervolging bij terugkeer door dawlat al-iraq- al-islamiya of welke andere "lokale terroristische groep" niet aannemelijk heeft gemaakt en het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Het loutere feit te behoren tot de sjiitische gemeenschap in Zuid-Irak, waar overigens de meerderheid shia is, is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. De Raad stelt verder vast dat verzoeker bevestigt dat de vluchtmotieven die hij inriep voor zijn vertrek uit Irak in 2008 en zijn asielaanvraag in Nederland niet kunnen worden beschouwd als actueel. De overige motieven van de bestreden beslissing, met name dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omtrent het conflict tussen zijn stam en de Bani Saqin stam een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag dient te koesteren en de door hem neergelegde documenten slechts gegevens betreffen omtrent zijn identiteit en die van zijn echtgenote en zoon en omtrent zijn reis van Nederland naar Amman, doch geen uitspraak doen over zijn vluchtmotieven, worden niet betwist. Deze onbetwiste motieven blijven dan ook gehandhaafd.

2.12. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielaanvraag, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.13. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonst dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielaanvraag beroept, met name dat hij als 'teruggekeerde vluchteling' persoonlijk bedreigd werd en dat zijn woning beschoten en in brand gestoken werd door in de regio aanwezige terroristische, fundamenteel religieuze organisaties

of rebellengroeperingen. Naar aanleiding van het onderzoek van de eerste drie middelen werd echter vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.14. In artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("*Subject Related Briefing – De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak – "Risk assesement 15c" van 20 december 2010*") dat er actueel voor burgers uit Basra geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en verzoeker derhalve geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet loopt. De loutere bewering van verzoeker dat de situatie in het zuiden van Irak niet zomaar stabiel te noemen is en burgers aldaar nog steeds een aanzienlijk risico lopen om het slachtoffer te worden van talloze mogelijke mensenrechtenschendingen, en uit diverse verklaringen blijkt dat personen die geviseerd worden door de in de regio aanwezige terroristische, fundamenteel religieuze organisaties of rebellengroeperingen blootgesteld worden aan ernstige bedreigingen alsook willekeurig geweld naar de persoon van de burger, volstaat niet om de conclusie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op talrijke objectieve bronnen die werden toegevoegd aan het administratief dossier, te weerleggen. Verzoeker dient immers minstens met concrete, actuele en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is of aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de actuele informatie de verkeerde conclusie heeft getrokken, wat in casu niet het geval is.

2.15. De schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.16. In de mate verzoeker met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden opmerkt dat de commissaris-generaal de grenzen van een zorgvuldig en voorzichtig handelende administratie duidelijk te buiten gaat en hieruit afgeleid mag worden dat de commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht zou hebben geschonden, merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij kon zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Arabische taal machtig is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.17. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS